

hlasí předpis Šu 21 poslední odstavec stanov toho obsahu, že opatřili si nemocný léčivo sám, nahradí pokladna náklad až do částky, kterou by musila vynaložiti, kdyby sama léky opatřovala. K vyšší náhradě podle zákona povinna není. Zjištění této výše není zbytečné — jak žalobce v rekursu míní, tvrdě, že prý žalovaná vzhledem k sazebníku, platnému pro nemocenské pokladny ničeho neuspořila — neboť není vyloučeno a není dosud vysvětleno, zdali žalovaná nepožívá ve svazové lékárně »Život« ještě dalších výhod. Právem odvolací soud vyslovil, že uvedené a pro rozhodnutí sporu podstatné skutečnosti měly býti za pomoci Šu 182 c. ř. s. na přetřes vzaty a zjištěny. Jak bylo již řečeno, jest právním důvodem žaloby nárok na náhradu podle Šu 1042 obč. zák. V rámci tohoto uplatněného nároku byl procesní soud povinen starati se při materiálním řízení sporu o vyčerpávající probrání věci a zejména o vyplnění mezer v tom směru, by nedostatečné údaje o okolnostech k odůvodnění nároku přednesené byly doplněny, průvodní prostředky pro tyto údaje byly naznačeny a vůbec byla dána všechna vysvětlení, jichž jest třeba, aby skutkový podklad práv a nároků stranami tvrzených byl podle pravdy na jisto postaven. To platí pro tento případ tím spíše, že žalobce v první stolici nebyl zastoupen advokátem (§ 432 c. ř. s.). Nestalo-li se tak, zůstalo řízení vadným (§ 496 čís. 3 c. ř. s.). Co se týče břemene průvodního, jest žalobce na omylu, tvrdě v rekursu, že prý bylo věci žalované pokladny, aby v první stolici tvrdila a u každého jednotlivého účtu prokázala, jakou částku by byla v lékárně »Život« uspořila. Naopak, bude věcí žalobcovou, by on přednesl skutečnosti a průvody pro odůvodnění svého žalobního nároku nutné. Na něm tedy také bude, by označil recepty, kde šlo o případy nutné, — správně nutkavé — na př. že již recept nutkavost označoval, nebo že nebylo možno včasné lék z lékárny »Život« opatřiti, nebo že šlo o vydání léku za noci, kdy prý lékárna »Život« byla zavřena, na což žalobce již narážel, nebo konečně že tu šlo o zvláštní případy, které by dle potřeby znaleckým posudkem mohly býti osvětleny. Pokud by dotyčné skutečnosti dokázány nebyly, šlo by to ovšem na vrub žalobcův, v jehož zájmu jest, aby skutečnosti nárok žalobní zakládající, byly soudem uznány za pravdivé. Tím ovšem není vyloučeno, aby i druhá strana nenabídla odvody co do tvrzení odpůrcových (§ 178 c. ř. s.).

Čís. 5513.

Dopravní řád železniční.

Dráha neručí za škodu úrazem (pádem) dobytčete, jež naložil odesílatel sám, nepouživ pevných provazů a opomenuv dobytče podestlati, aniž mu dav průvodce. Dělníci, přidání dráhou odesílateli k nakládání, jsou jeho zřízenci.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1925, Rv I 1345/25.)

Žalobce naložil sám do vagonu dobytče a nedal mu průvodce. Za dopravy dobytče sklouzlo, poranilo se a muselo býti poraženo. Žaloba proti dráze o náhradu škody byla o b ě m a n i ž š í m i s o u d y z a-

mítnuta. O d v o l a c í s o u d uvedl po právní stránce v d ů v o d e c h: Dle §u 86 (1) čís. 5 žel. dopr. ř. neručí železnice u živých zvířat za škodu, která vzejde ze zvláštního nebezpečí, s nímž jest přeprava pro ně spojena, a dle téhož § 86 (2) předpokládá se v tom případě, když mohla z tohoto nebezpečí škoda vzejít, že škoda z tohoto nebezpečí také vzešla. Jak ze zjištění prvního soudu na jevo jde, mohlo skutečně poškození krávy vzejít za zvláštního nebezpečí dopravy živých zvířat, neboť žalobce, ač bylo jeho povinností dle příl. B. k žel. dopr. ř. § 3 (6) a dle tarifu díl II. sešit 1 dobytku podestlati — nepodestlal, a ač měl dáti aspoň průvodce, tak neučinil, — a tak se stalo, že na hladké, výkaly znečištěné a kluzské podlaze mohlo dobytče lehce uklouznouti, od kruhu, k němuž bylo přivázáno vadným provazem se utrhnutí a jsouc ponecháno bez dohledu, se zraniti. Tedy vadné naložení dle §u 86 (1) čís. 3 žel. dopr. ř. spolupůsobilo. Na neznalost tarifů se žalobce právem nemůže odvolávati, ježto na ně výslovně železniční dopravní řád v §u 6 poukazuje, a mimo to v nákladním listě, jímž smlouva dopravní byla uzavřena, se také výslovně uvádí, že platí pro smlouvu nákladní kromě žel. dopr. ř. i příslušné tarify, jichž znalost si zjednati bylo věcí žalobce jako dopravce a nebylo věcí zřízenců dráhy udíleti mu poučení. Pomáhali-li žalobci i zřízenci dráhy při nakládání neb podestýlání, pak nelze je dle předpisu nákladního tarifu I. díl odd. B. oddíl A. IV. odst. e) pokládati za zřízence dráhy, nýbrž odesílatele. Žalobce však kromě toho i prohlášením v nákladním listě sám doznal, že zásilku odesílá bez průvodce na vlastní nebezpečí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Znalec z oboru služby komerčně-dopravní měl býti a byl vyslechnut o tarifních předpisech, týkajících se přepravy živých zvířat a opatření jejich podestláním. Jeho výpověď jest v úplném souhlasu s předpisy tištěného nákladního tarifu, jenž podle nařízení ze dne 10. února 1905, čís. 14 ř. zák. a 30. prosince 1918, čís. 4 sb. z. a n. nabyt uveřejněním ve Věstníku pro železnice a plavbu a vyložením k nahlédnutí na jednotlivých stanicích závaznosti, a může býti u železničních úřadů koupen. Nemůže býti pokládána za vadnou z toho jediného důvodu, že znalec ve svém písemném posudku překročil meze svého úkolu a vyslovil se o oprávněnosti žalobcova nároku. Námitku, že žalobce byl železničními dělníky, kteří pomáhali při nakládání, uveden v omyl o rozsahu svých povinností a povinností dráhy, vyvrátil již soud odvolací poukazem na ustanovení nákladního tarifu I. B oddíl A IV. (správně V.) lit. e). Podle §u 48 odst. (6) žel. dopr. ř., jemuž sám žalobce a to právem přikládá moc zákona, bylo jeho povinností, obstarati naložení zvířat a bezpečné jejich umístění ve voze, dle právě uvedeného tarifního předpisu nelze dělníky přidělené drahou odesílateli za účelem nakládání, považovati za její lidi, nýbrž za zřízence odesílatele, za něž dráha neručí. Toto ustanovení platí, ať již železniční dělníci odesílateli pomáhali jen při nakládání, či naložení sami provedli místo něho. Mylným jest názor, že mezi nepřidáním průvodce a uklouznutím dobytčete a tím způsobeným jeho

zraněním není příčinné souvislosti. Průvodce nemůže a nemá arci zabraňovati nárazům, ale jest dle §u 48 (8) žel. dopr. ř. povinen opatřovati zvířata za přepravy. V tom by bývala zahrnuta i povinnost, udržovati podlahu vozu v takovém stavu, by zvířata ve svých výkalech neklouzala. Pokud se žalobce odvolává povšechně na své dřívější vývody, musí se spokojiti s poukazem na správné a vystižné odůvodnění odvolacího soudu.

Čís. 5514.

Bylo-li v dražebních podmínkách dobrovolné dražby nemovitosti stanoveno, že vydražitel zaplatí ze svého jakékoliv veřejné dávky a poplatky, jest vydražitel povinen zaplatiti (nahraditi) i dávku z přírůstků hodnoty. Lhostejno, že vydražitel byl spoluvlastníkem vydražené nemovitosti.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1925, Rv I 1420/25.)

Žalovaní koupili v dobrovolné dražbě dům, jenž byl dosavad spoluvlastnictvím žalobců a žalovaných, na základě dražebních podmínek, jichž odstavec 11 stanovil: Vydražitel nese ze svého bez započtení na nejvyšší podání náklady spojené s vkladem práva vlastnického do knih, poplatek z převodu práva vlastnického s případnými přírůžkami a vůbec jakékoliv veřejné dávky a poplatky. Žalobcům byla po té předepsána dávka z přírůstku hodnoty, již zaplatili, a domáhali se vzhledem k čl. 11 dražebních podmínek její náhrady na žalovaných. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Soud první zjistil, že zástupce žalobců sepsal dražební podmínky, zástupce žalovaných s nimi souhlasil a že při jednání právních zástupců dávka z přírůstku hodnoty zvlášť jmenována nebyla. Z toho plyne, že strany dohodly se na dražebních podmínkách toho obsahu, jak přiloženy jsou spisům dražebním. Tyto v odstavci 11 mají ustanovení: Vydražitel nese ze svého bez započtení na nejvyšší podání náklady spojené s vkladem práva vlastnického do knih, poplatek z převodu práva vlastnického s případnými přírůžkami a vůbec jakékoliv veřejné dávky a poplatky. Okresní soud povolil dražbu na podkladě těchto podmínek a proto práva a povinnosti vydražitele nutno posuzovati jedině dle těchto dražebních podmínek. Celý dům vydražili žalovaní a proto okresní soud usnesením z 23. března 1924 uložil žalovaným jako vydražitelům, že bez započtení do nejvyššího podání zapraví také poplatky z převodu práva vlastnického s případnými přírůžkami a vůbec jakékoliv veřejné dávky a poplatky. Je zjištěno platebním rozkazem magistrátu hlavního města Prahy ze dne 24. dubna 1924, že dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti předepsána byla žalobcům a že ji tito také zaplatili. Je tedy rozhodnuta otázka, zda žalobci mohou domáhati se náhrady tohoto penize na žalovaných na základě dražebních podmínek, které jedině v tomto případě jsou směrodatny pro posouzení povinnosti žalovaných. Soud první míní, že nelze žalovaným uložit povinnost zaplatiti dávku z přírůstku hodnoty, poněvadž prý tu nebylo ujednání stran, že dávku